

UNDE CELĂLALT SE TERMINĂ

UNDE CELĂLALT SE TERMINĂ

AHOL A MÁSIK VÉGET ÉR

Unde celălalt se termină
pînă acolo ajunge a ta mîină
între ei fir de păr *varul* zid rece
prin care palma nu poate trece

Alunecă pe zidul de piele dar pe niciunde
atingerea-i nu pătrunde, acolo unde
în trăiri trecute existența-îngheață în sine
mîna nu te mai ține, te lasă doar cu tine

Astfel vei fi precum un ghepard
printre frunze în fugă răzbești înainte
și pe piele întruna îți ard
fericitele atingeri pete cuvinte

CEEA CE AM GÎNDIT

AMIT GONDOLTAM

Ajunsă în coarnele tăioase ale lunii
pînă la zi cu pleapele crăpate
mijirea mi-o dezleagă, mi-o împrăștie
degetul zorilor unduitor

Hîrtii albe și cenușa morților
le prinde pe steag

Cu minunatu-mi prieten învelindu-mă
ceea ce am gîndit vîntul risipește atît de ușor.

CEEA CE-I MAI MULT

AMI TÖBB

Ceea ce gîndim deodată
și la fel
unul la altul în fiecă vîrstă

Ceea ce-i mai mult decît pata mîngîrierii
nu scade
nimic nu o poate lua

DESEN ÎN CĂRBUNE CU VILLON

SZÉNRAJZ VILLONNAL

În ochi i se clatină vaiete brune,
pe obraji i se scriu roșii pete,
nasu-i e nițel cîrn, așteaptă, poate,
vreun semn de la mai știi cine.
Pe bărbie barba îi crește repede
și îmi irită pielea, da
ar trebui să aprind lumînare
că tocmai mie mi-i dat a-l săruta.
Nu mă întreba, te rog, cum este,
gîtu-i e neted; și pe piept, cred,
i se-ncîlcește părul, însă mai departe
încă nu știu, zău, să nu am parte!

Item

O, cum nu-mi înțelegi vorba
cu îngăduință, neîncrezător mă privești
ce-ți tot cînt eu degeaba
că forma adevărată nu mi-o intuiești.
Sărutarea mi-o înțelegi, și încă bine,

îmi răspunzi la ea — dacă ai timp —
fiindcă ți-e gura ocupată cu mine
iar brațul nu-l poți mișca între timp.

POEZIE NEDREAPTĂ

IGAZSÁGTALAN *VERS*

Unde-i dragostea, dacă și când mă săruți
mintea ți-e rece, netulburată,
și dacă știi mereu ce se petrece împrejur-ți?

Pentru tine munții i-am suit,
cenușiul uragan l-am îmblînzit,
dar iubirea ta trează pînă-ntr-atît
i-ar sta oricui în gît.
Ciudat că ție ți-e frică, nu mie,
tu te-ai temut de liniștea viitorului,
și, dacă mă săruți, mă iubești cam așa
cum i-ar plăcea merele pădurețe călătorului.

ÎN JAR

PARÁZSLÓ

Ard precum cărbunele-n jar
savuros
voluptuos
simt asupră-mi suflarea vîntului
în luptă căzut
pentru mine
Ard cu întreaga-mi ființă
stingere

atît de înceată
îndrăgostită cum sînt de n-aş fi
aş arăta transpusă
precum icoana curată

AŞ CREDE ÎN TINE

HINNÉK BENNED

Aş crede-n Dumnezeu dar n-am credință,
aş crede în tatăl meu, dar n-am în cine,
aş crede în iad, mi-e teamă însă,
de nu mi te-aş cunoaște, aş crede-n tine.

VIZITA

A LÁTOGATÁS

Ai vrea să spui totul repejor?
Nu te mai stăpînești,
ai arde ca licuriciul, ușor,
gura în tremur ți-o înclești?
Cele de nespus, răsucite-n gîtlej, te dor.

Du-te în vizită. Bate la ușă!
Eventual sună. Pînă ies
ai casei, poți să termini cu ștersul
picioarelor și al nasului, geanta
o muți pe celălalt umăr.
Și acum saluți
intri, săruți, dai mîna,
pornești înăuntru. Mută.
Și-ai casei după tine.

Te întreabă ce e. Cum.
Și-atunci spui: nimic
nou. (Dar între timp fiorul
amintirii îți apucă spinarea.
Acum ai spune totul
cu plăcere!) — Pauză. Așteaptă
ce mai zici. Însă doar
întrebi: ... Și-atunci
cineva îți răspunde cu detalii.
Înșiră fapte vechi și noi.
Locuri, nume, însușiri;
două buze se rotunjesc pe un șir
de dinți. E bine dacă cel puțin dai din cap
spui: da — ei, nu — poate;
unul de-al Casei se bucură de asta și o ține
așa. În acest moment în tine: singurătatea
bate ca vântul în capăt de grădină
portița de lemn din poeziile englezești,
îți ajunge în auz că despre cineva
se poate spune: șleampăt. Atunci
ridici mâna ca un semafor: „Oho!”

Și de aici

poți chiar să taci. Firește, nu strică
vreo două-trei grimase. Nu sta
ca o valiză!
Dacă te servesc, ia, alege,
să se vadă că ești atentă, chiar dacă nu
poți înghiți nimic. Se bucură
și așa (mai mult), numai să fii pe fază
desparte-te scurt, o despărțire sumară
altfel îndată vei spune ceea ce ei
abia așteaptă.
Gata să sară.

N-AI VENIT
NEM JÖTTÉL

Deasupra sălciilor soarele de pîine se rumenește,
trase pe roate — șinele, încinse, țipînd,
pietrele se rostogolesc ca niște broaște
Aștept aici ca lingă un proaspăt mormînt

Prefăcut, oricare gest își este de-ajuns,
eu însămi, doar un gest rătăcit,
mai cenușie decît zgura am ajuns;
Te așteptam. Dar nu ai venit.

CÎND AI VENIT ACASĂ
AMIKOR HAZAJÖTTÉL

Cînd ai venit,
luminile erau încă la zenit.
Ce vină am că te-au orbit,
că așteptînd aproape s-au scrumit.

Cînd ai venit,
la robinet un strop a licărit,
săpunul abia aștepta, fericit,
să îl mîngîi în palme, înflorit.

Cînd ai venit,
încă din stradă te-am auzit,
repede, cu tine să fiu m-am grăbit,
doar de aceea de la etaj am sărit.

ÎN GLORIE

DICSBEN

Te strîng într-un picur de miere
și realitatea îți pier

te sting în eternitate

în steaguri te înfășor
în peticele dragostei mele

CÎNTEC ÎNGÎNAT

DAL

Ba pîlpîie ba se-ngustează
cînd înnorați cînd luminează
ba îs plăpînzi ba săgetează
ochii tăi
ba îți răsar se limpezesc
ba îți descresc se înnegresc
în nopți de vară cînd plutesc
ochii tăi
ba sînt copii ce se ascund
ba fug pieziș ba vād rotund
cum sînt, cu tine cînd nu sunt
ochii tăi

AȘTEPTARE ÎN AMURG
VÁRÁS ALKONYBAN

Frunzele, cu fețe transfigurate,
reci ca un zîmbet au pălit,
și cînd le-am luat în palmă
s-au așternut cu un alb, încins răpăit.

Mi-au cuprins gleznela,
șopotindu-mi pe urme ușor,
cuib și-au făcut în păru-mi
înelindu-l în rugina inimii lor.

Cuvinte strivite mi-au căzut pe gură
pomițele au țistuit în tufiș,
am mușcat din fumu-nserării,
spre mine, temător, — un spin de agriș.

Seara cu miroznă de lemn
pe sub mari bruji de lumină a zburat,
șerpilor și-au ivit dinții lor splendizi,
și pielea-mi șuierînd s-a sfîșiat.

ATUNCI CÎND
AMIKOR

Atunci cînd munca și somnul mă ocolesc
ochii bunului prieten de-ai mei se feresc
atunci cînd te văd și-mi stă răsufierea în piept
atunci cînd pe stradă mereu să apari mă aștept
atunci cînd vorbesc singur(ă) și tac mușete cu tine
și muzica își iese din albie, vine,
îmi inundă capul și gura
mă zgîlție frica, frigul, arsura
atunci cînd dinții îmi mușcă buzele durute.
Atunci cînd mă ucizi.
Fă-o mai iute.

OCHELARI

SZEMÜVEG

Sînt ochelarii tăi. Am vrut să vezi
cu mine; dar nu, pierdut,
prin mine să stră-vezi.

PRIMĂ POEZIE DE DRAGOSTE

ELSŐ SZERELMES VERS

Tu să fii?
Sau doar treci solemn
Cu fața iluminată, și nu ne privim?
Brațul și spatele mijesc aurii —

Ne rotim
în lumina fărîmițată, în adînc spălăcită.
De unde-ai apărut?
Și, după mine, unde vei mai fi?

PORTRET DE TÎNĂR

ÎN MONOLITUL DE STICLĂ AL LUI RILKE ȘI DÜRER

FIATAL FÉRFI KÉPMÁSA RILKE ÉS DÜRER ÜVEGTÖMBJÉBEN

I.

Toate formele corpului se uită la tine —
nu numai obrazul:
 liniștea părului
pe umeri; văzul fișnește

la privirea ta. Față
închisă și amețitoare. Ochii
te cuprind, își împart
acum singurătatea.

Statuile corpului viu
spațiul rigid ca piatra
pînă la atingere, pînă la tine-l străbat.

II.

Pe cîmpul de bătaie hultanii
 armele își adună
Și inelele aruncate
 femeile
Uragane de zori și de noapte
 se lasă
Pe cuiburi de păsări alungate.

Iar cavalerul cu grijă
 zalele-și spală
Părul, barba își tunde,
Ochii i-s deschiși, lucioși.
Spre noi cîmpuri de vînătoare pornește.
Iubirile lui sună pe perete
 ca glorioase
Lame, îmbrățișări, cuțite.

CA UN FLUTURE FIERBINTE

MINT FORRÓ LEPKE

Două existențe —
O singură îmbrățișare, și
un singur rîu al sorții rupe malul,
un singur șir de înfrîngeri — biruințe
în împletitura mîinilor pe aripi.
Și o nouă minunată surpriză
a privirii. Pe hățișurile trupului tău
ca un flutur fierbinte sărutul.

ORFEU
ORFEUSZ

Ai venit cu ale tale cîntece o mulțime,
băteau toba în pieptu-mi frici mărunte,
că iar vei izbuti
și n-ai să mă lași niciodată numai cu mine.

La cîntecul tău iadul se liniștește,
Zeul în om se pervertește!
Cînți, și eu simt chinul de-a nu glăsui,
Neînsuflețit, trupu-mi se acoperă de mîinii.

Nu! Nu pot așa chinuită
să iubesc somnul pe ochiul tău surd,
nu pot să-ți jertfesc moarte, dacă mai 'nainte
am trăit împotrivă-mi, absurd.

Acum te strecuri tăcut înainte.
Făgăduința-i a morților! — îi zice —
Privește-mă, te rog! Acum, odată, vezi-mă!
Nu mă duce cu tine!
— imploră Euridice.

PĂCATUL ORIGINAR
AZ EREDENDŐ BŰN

Pentru foamea cu care a mîncat...

Fructul
cu adevărat cel mai pădureț
dar unica posibilitate
singurul deasupra-i atîrnat

Pentru lăcomia cu care s-a înfruptat...

Să înfuleci cunoaștere
să pătrunzi totul
al lucrurilor sens
viață moarte
legi să dezlegi
să te miști
să vezi
să știi
tot ce Dumnezeu născoci —

A pedepsit-o Domnul pentru asta:

Durerea pîntecului i-a sporit-o
să-și amintească mereu
și-n chinuri să-și nască pruncul, durut

„dorința în stăpînirea bărbatului ei să-i fie”
sieiși Iudă să-și fie
credința sufletul icoană să-i fie

Și Adam unde a fost? A tăcut.

NOAPTEA NOASTRĂ

A MI ÉJSZAKÁNK

Știți, de aceea
e blînd și străin al meu glas
fiindcă vorbesc despre întîia noastră noapte
cînd și atunci tot singure-am rămas

ARDERE
ÉGEDELEM

Ridică-te Aton în dans de pucioasă
Rămuriș al vieții să clocotești în raze de frunze
„Fierbe marea tristă a lumii” *

sub limba ta

În minunat tînguit voluptuos crește vîntul de flăcări,
Pe ale pămîntului vene apa curgătoare lovește, tropotește,
Cuțitul ce spintecă mielul apa nopții îl strînge
Firul de iarbă țîșnește, gardul de coaste pocnește
Pielea se rupe-n îmbrățișare, oasele pline de sare

se rostogolesc

Brațul te înconjoară vîntul de flăcări În cîrduri
Păsări revin Din mlaștini
Vin morți și-ntinzîndu-și aripele
Hăituite perechi Se rotește colbul-fenix-al-lumii
Uruie floarea-n adînc Explodează
Apa din munți năvălește Pornește
Corabia aripa-i velă de păr
Minunatule, zboară

* Pentru toate contextele marcate cu * vezi capitolul *Note*, pag. 109. (n. trad.)

